

ABDUL·LÀ KURDI

«Em sento com si fos mort»

La fotografia d'Alan Kurdi, el refugià sirianès de 3 anys que va morir mentre es dirigia de Turquia a Grècia, ha causat commoció arreu del món. Ara el seu pare, Abdul·là, descriu el tràngol viscut.

Katrin Kuntz
© Der Spiegel

La meua família i jo vam marxar de Damasc poc després que esclatés la guerra a Síria. Jo hi havia treballat de perruquer; vivíem al barri kurd de Rukn al-Din. Però la situació era cada cop més perillosa per a nosaltres, per això vaig portar la meua dona i els meus fills a Kobane. Allà teníem unes quantes oliveres i algun camp, cada estiu llauràvem la terra, anàvem constantment d'una ciutat a l'altra. Al cap de poc temps, vaig deixar la família allà i vaig anar a treballar a Istanbul, en una fàbrica tèxtil.

Treballava dotze hores al dia i enviava els diners a Kobane. Dormia a la mateixa fàbrica per estalviar diners: en un soterrani brut que el cap de l'empresa tanca-va amb clau cada vespre des de fora. Això ho vaig fer durant tres anys, i visitava regularment la família.

El 2014, l'Estat Islàmic va atacar Kobane. La meua dona, Rehan, i els meus fills, Alan i Galib, que aleshores tenien 2 i 4 anys, van fugir com altres desenes de milers d'habitants. Llavors va ser quan la meua dona va dir per primer cop: "Hi estic d'acord, hem d'anar-nos-en de Síria". Abans, no havia volgut marxar mai.

Ella i els nens van venir a Istanbul. Jo vaig buscar feina a la construcció per guanyar més diners. Cada dia tragué dos-cents sacs de ciment escales amunt, durant onze hores. Era una feina dura i per a nosaltres Turquia és un país molt car. Vam trobar una habitació, era humida i fosca, però costava 400 lires turques (uns 116 euros) al mes. La meua germana, que fa vint-i-cinc anys que viu al Canadà, ens pagava el lloguer.

La primera vegada que ens vam plan-tejar marxar de Turquia va ser fa cinc mesos. Galib i Alan tenien un problema a la pell i els havíem de posar una poma-

da tres cops al dia. La pomada costava 7 lires turques i en necessitaven un tub per dia. Això sumava 210 lires més cada mes. Era impossible. Amics nostres que havien aconseguit arribar a Europa ens deien que allà la vida era millor.

«Us ajudarem»

Ja havíem presentat una sol·licitud a les Nacions Unides a Istanbul i a Ankara el novembre del 2011 perquè ens acollissin com a refugiats en un altre país. Em van dir: "Estigues pendent del mòbil, ja us trucarem. Us ajudarem". Tenia el telèfon sempre encès, però mai no em va trucar ningú de les Nacions Unides. Amb l'ajuda de la meua germana vam presentar la sol·licitud al Canadà, però les autoritats no ens la van acceptar. Va ser aleshores que vam decidir fugir a Alemanya. Ara el meu germà viu allà, en un centre d'acollida a Heidelberg. Vam intentar passar junts per la ruta terrestre, però la

policia turca em va detenir a la frontera amb Bulgària.

Per això ens vam decidir per la ruta marítima, i vam desplaçar-nos a Esmirna. La meva dona hi va estar d'acord, això per a mi és important. El meu padastre em va dir que hi anés sol i que després fes venir la família legalment. Però no els volia deixar sols.

Vam anar a Esmirna, ens vam estar en un hotel dotze dies, a 50 dòlars la nit. Els traficants turcs i sirians d'Esmirna treballen totalment al descobert i en vam trobar un de seguida. Al principi, ens volia fer pagar 6.000 euros pel viatge, però Galib i Alan comptaven com una sola persona, per això al final només vaig pagar 4.000 euros. Eren diners de la meva germana. Vam anar a Bodrum, perquè des d'allà Grècia no és gaire lluny.

Vam pujar a una llanxa motora. Devia fer uns cinc o sis metres de llarg per uns dos metres d'ample. Semblava segura. Érem tretze viatgers. El capità ens va dir que el trajecte serien deu minuts. Es veia l'illa, semblava que era molt a prop. Tothom deia que era Kos.

Vam salpar a les 11 de la nit de l'1 de setembre.

Les aigües estaven calmades. Però al cap de cinc minuts tot va canviar. El capità es va adonar que hi havia massa mala mar. Va intentar fer mitja volta. Aleshores va arribar una gran onada i va trabucar la barca. Diuen en algun lloc que jo vaig agafar el timó, però no és veritat. El capità es va quedar amb nosaltres. Els traficants ja ens havien deixat, s'havien quedat a la costa. Era fosc. Ja no veia la meva dona ni els nens. Però sentia que la meva dona cridava. Les seves últimes paraules van ser: "Abu Galib, pare de Galib, tingues cura dels nens". Però no els vaig poder agafar. Em vaig aferrar a la barca fins que un de nosaltres va arribar a la costa i va avisar la policia. Em van tancar en una cel·la fins a l'endemà.

L'únic que tinc

Després d'allò, tot és confús. Els agents em van portar a l'hospital. Em van dir que havien trobat morta la meva família. Vaig plorar, vaig veure els cadàvers.

Rehan, la meva estimada esposa. Alan era un nen que sempre reia i que estima-

va els altres nens. Galib era un nen una mica esbojarrat, molt mogut.

El 2 de setembre vaig agafar un avió per anar a Urfa, passant per Istanbul; portava els cadàvers de la meva família. Des d'allà, vam travessar la frontera turco-siriana. Em va rebre Anwar Muslim, president del Govern kurd, a Kobane. Vam tornar en una llarga processó. El funeral va durar tres hores, hi van assistir més d'un miler de persones. Després, vam rebre la gent a la casa destruïda del meu padastre, on visc ara.

Viure a Kobane és com estar en mort cerebral. No hi ha infraestructures, hi ha pols pertot arreu i els cossos dels morts són sota la runa. Hi fa una pudor terrible. No podem dormir perquè els insectes ens pessiguen. No hi ha prou llet per als infants, no hi ha medicaments i a penes queda aigua.

Però no marxaré mai més de Kobane. Vull estar a prop de la meva família. Encara que la seva roba sigui l'únic que me'n queda. Ja no puc fer res. Em sento com si fos mort. •

Traducció d'Arnau Figueras